

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Búcsú az angyaltól

(ÖT VERS DSIDA JENŐHÖZ)

„Ó, nagy Urania gyermeke te!
Szent Helikon magasán lakozó,
búgj lakodalmi, tüzes dalokat,
és a sötét levegőbe röpíts,
rázz lobogó fenyüfáklyát!”

(Callutas – Dsida)

Hymenaios

Antik metrumokat telít,
S görget vénen a görbe gond:
Megszólítani hogy lehet
Bűbájt, éteri szellemet,
Ifjat, szépet idézni?

Vágyakban lakozót nehéz
Megnevezni, elillanót
Méltón hívni, ha lepkeként
Röppen, szóba időtlenül
Lelkes, légies árnya.

Elszáll – már örök ismerős,
Mint egy távoli, hű rokon:
Üdvözlégy Dsida, jó Jenő,
Légy szent, friss tünemény, derűs
Álom játszi halálban!

Derús, játékos éjben

Jótét lélek, alázatos poéta,
 Testvér, pajkos eretnek és keresztény,
 Franciskánusi misztikus, te pajzán
 Gyermek, szent szeretet s remény bohóca –
 Elrévedt, pirulós mosoly dereng át
 Arcodon, s eleven határtalanság
 Rezzen szét, ha te szólsz, a halk beszédből.
 Boldog hajnalozásban élsz, merengőn
 Nézdegélisz ki a menny repedt üvegjén,
 Kávéházi barátok, új szeráfok
 Köréből, s szeretőkkel évelődvén
 Túlédés feketéket elkavargatsz –
 Őrült sok cigaretta gyúl, parázslik,
 Fölszillagzik a füst, kereng a csillár,
 S látod, hogy körül egyre több a vendég:
 Bolygók habzanak úr sötét levében...
 Ó, költő, könyörögj az Úrhoz értünk!

Elérhetetlen ének

Arcod mind ragyogóbb: fényteli, földi, más.
 Nyíltabb, mint nagy egek tükre tavasz felé,
 Sétatéri tavon hogyha sugár remeg,
 S tékozló, rokokós, dús
 Felhők futnak a rét fűvén.

Díszes tájakon át jársz, csavarogsz, kutyás
 Vándor, tűnt alakod fess, elegáns, vidám,
 S lényed lágy lebegés, nagyheti látomás,
 Megváltó, muzsikáló
 Vig legenda – magasba leng.

Isten tudja, miért lendület, áldozat,
 S mért lesz mindig a vers adni tudás, öröm,
 S mért kálvária is, mért Helikon hegyén
 Túli várakozás, mért
 Nagycsütörtöki tört magány?

*Egy mértékre szabott, gyors, közönyös világ,
Szatmár gyöngye, naiv gyermeke, szép neked?
Egy hibátlan, igaz, szebb, gyönyörűbb ütem
Könnyűsége – egy angyal
Sóhajtása hová sodor?*

*Unt, romlékony anyag, lelki kacat, csiszolt
Apróság, csupa szó, s mégis a tiszta lét
Borzongása – a vers mozgat a fény felé,
Formát ad, s maradandóan
Pörget minden örök fohászt.*

Kantikum alkonyi fényben

*Köztes árnyakkal nyüzsög ős magasság!
Arcod áramlik mezején a mélynek,
Fák suhognak túl – fiatal maradtál,
Mint a felejtés.*

*Agg acsargások soha föl nem érnek,
Friss öcsénk, elszállsz örökifjan ismét!
Szellemes, boldog lakomákra hívnak –
Nem köt öregség.*

*Fényes omlós menny kenyerét, a csendet
Törd meg, osszad szét: ez a teljes élet.
Dallam, éjtajték... Hazahív a hús ég,
Hull gyönyörűség!*

Marosvásárhely, 2007. április 12–18.

Bocsánat, égi költő...

*Düböngő szívvel, könnyedén, humorral,
Hozzád illően illenék ma írnom
Művészi esszét, bölcs, finom tanulmányt,
Cifrán cukrozva bő citátumokkal,*

*Sok tarka-barka véleményt, utószót
Szép verseidhez, melyeket kötetbe
Tavaszra várón, tétlen válogattam.
Olvastalak, s a téli holtidőkben*

*Iramlásod csodás, varázslatos volt:
Ezerszer érzett, titkos, ismeretlen!
S megifjított, erőt adott megint
Veled lehetni, verseiddel élni,*

*De megbocsáss – lírádról bármit írni
Idétlen volna, hetyke vakmerőség,
S mit írhatnék, ha tán nem is tudok már
A költészetről semmit, semmit írni?*

*A földi lázas életáhítatból
Kibomló, fuldokoltató örömről
S az édesült, fölhabzó félelem
Tündökleteről inkább hallgatok.
Mélyebben, mint egy foghatatlan angyal.*

